

[Hasle.]

ministeren og — specielt — Landstingsudvalget.

Aksel Larsen: Jeg takker Ministeren for Oplysningen om, at ogsaa de Sager, hvori Indenrigsministeriet har en negativ Indstilling til en Ansøgning, bliver forelagt Landstingsudvalget til Undersøgelse og Kontrol.

I øvrigt vil jeg sige, at det, der her er fremført mod vort Ændringsforslag og mod det, jeg har sagt, ikke rækker ved, hvad jeg har sagt. Ministeren siger, at det dels er af Hensyn til den paagældende Ansøger. Det var under en helt anden Sag for nogle Aar siden, at vi hørte den Begrundelse fra en Minister — hvis jeg ikke husker meget fejl, var det, da Retspartiets Repræsentant, det daværende Medlem Hr. Axel Dam havde stillet Forslag om en Ændring til Presseloven om, at Folk, der blev angrebet i et Blad, skulde have Ret til at svare i det samme Blad. Den daværende Justitsminister havde dengang ingen som helst anden Begrundelse for at afvise dette Forslag end den, at det kunde man ikke gaa med til, for man kunde risikere, at den angrebne begik Dumheder, naar han svarede, og af Hensyn til dem, der blev angrebet, var det bedst ikke at gennemføre en saadan Bestemmelse. Og nu i dette Tilfælde kommer Indenrigsministeren og siger, at af Hensyn til de Folk, der indsender Ansøgninger, og som er blevet skadet eller eventuelt vil blive skadet ved den trufulde Afgørelse eller ved de fremkomne Oplysninger, kan man ikke lade dem faa det at vide. Jeg synes, man skal holde op med den Slags Begrundelser!

Ministeren siger, at det heller ikke i og for sig er en Begrundelse, der nægtes; det er Erklæringer, der nægtes. Det er efter min Mening noget ret ekstraordinært, man her foretager. Man laver en Lov af denne Art med tilbagevirkende Kraft. Ingen har Krav paa at blive gjort bekendt med Erklæringer, der fremtidig afgives, men heller ikke med Erklæringer, der i Fortiden er afgivet om Andragender om Indfødsret. Dette synes jeg er ret ekstraordinært, navnlig da det herhjemme ikke har manglet paa skarpsindig juridisk Kritik af, at man i et andet Land har gennemført forskellige Straffelove med tilbagevirkende Kraft.

Men dernæst: Hvis det virkelig var Ministerens og Flertallets Mening, at der maa være saa store Betænkeligheder forbundet med fortsat at følge den Praksis, der har været gældende i 70 Aar — hvorfor

giver man saa ikke Ændringen en anden Form? Hvorfor nøjes man med at sige: Nu har man ikke fremtidig Ret til at blive gjort bekendt med de Erklæringer, paa Grundlag af hvilke Afslag er givet? Hvorfor har man ikke ændret Bestemmelsen derhen, at *Erklæringerne* muligvis i visse Tilfælde bør hemmeligholdes, men at *Oplysning* om Erklæringernes *Indhold*, der dog maa danne Begrundelsen for Afslaget, skal gives? Der kan i disse Erklæringer være rejst alvorlige Anker mod vedkommende Person, og disse Anker kan, som jeg har paapeget her — hvilket Ministeren overhovedet ikke kom ind paa — være fuldkommen grundløse. Erklæringerne kan være afgivet i den bedste Tro af Folk, der er ført bag Lyset. Hvorfor tilsikrer man saa ikke de paagældende en Ret til at faa i hvert Fald det saglige Indhold af de Erklæringer, der ligger til Grund for Afgørelsen, at vide? Og det gør man jo ikke.

Men naar det er Forholdet, vil det sige, at man berøver disse Mennesker en beskeden Ret, som de i hvert Fald har haft siden 1866, selv om de i mangfoldige Tilfælde har haft Vanskeligheder ved at faa deres Ret af Administrationen — hvilket vil sige Indenrigsministeriet. Og man sætter ikke noget som helst i Stedet. Der er ingen formildende Omstændigheder ved denne Ændring; det er tværtimod det modsatte af en formildende Omstændighed, naar man — jeg maa gentage det — har lusket den igennem paa den Maade, at man smugler den ind i den aarlige Indfødsretslov.

Jeg vil endnu en Gang henstille, at man lader Bestemmelsen falde. Jeg vil henstille, at man enten vedtager vort Ændringsforslag, hvilket vil sige: forkaster § 3, eller at man sender Sagen tilbage til Udvalget og tænker lidt nærmere over den og saa faar det uheldige fjernet.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Det ærede Medlem maa have misforstaaet mig. Jeg har ikke sat Spørgsmaalet om § 3 i Forbindelse med Hensynet til Ansøgerne. Det var under Omtalen af det ærede Medlem Hr. Hasles Udtalelse, jeg gjorde opmærksom paa, at en Begrundelse af et Afslag i visse Indfødsretssager — jeg skal ikke her sige hvilke — kan blive til megen Gene og Ubehagelighed for den paagældende; det har vi i Indenrigsministeriet Eksempler paa.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har under Behandlingen her nævnt bestemte Navne paa Personer, der har faaet Indfødsret eller ikke har faaet Indfødsret. Jeg er-